

פ ר ו ט ו ק ו ל
 ישיבה סט/של"ד של הממשלה
 יום ג', י"ז בניסן תשל"ד - 9.4.74
 (בשעה 10.00)

נכחו השרים: ג. מאיר - יו"ר, א. אבן, א. אוזן, י. אלון, י. בורג, ח. בר-לב, ח. בתי, י. גלילי, מ. דיין, ג. האוזנר, ש. הלל, א. יריב, פ. ספיר (מאמצע סעיף 437), ש. פרס, ח. צדוק, מ. קול, י. רבין, י. רבינוביץ, ש. רוזן, י. רפאל, ו. שם-טוב.

- אלוף י. חופי - ממלא מקום ראש המטה הכללי של צה"ל (עד סוף סעיף 440)
- מ. ארנון - מזכיר הממשלה
- י. אילן - מנהל מרכז ההסברה (מאמצע סעיף 440 עד סופו)
- אל"מ א. בראון - לשכת שר הבטחון
- מ. גזית - המנהל הכללי, משרד ראש הממשלה
- חא"ל י. ליאור - מזכיר צבאי לראש הממשלה
- א. מזרחי - לשכת ראש הממשלה
- סא"ל א. שלו - לשכת הרמטכ"ל (עד סוף סעיף 440)

- סדר היום:
- 437. עניני בטחון (החזית הסורית) עמ' 2
 - 438. ענינים מדיניים עמ' 13
 - 439. עניני בטחון (גיוס שלב ב') עמ' 19
 - 440. יום הזכרון ויום העצמאות תשל"ד - המשך הדיון עמ' 32
 - 441. הדו"ח החלקי של ועדת החקירה - מלחמת יום הכיפורים עמ' 39
 - 442. הדו"ח החלקי של ועדת החקירה - מלחמת יום הכיפורים - המשך הדיון מיום י' בניסן תשל"ד (2.4.74) ומינוי רמטכ"ל עמ' 67
 - 443. תקנות בדבר דמי שכירות בדירות ובבתי עסק עמ' 94
 - 444. מינוי חברים לוועדות המינויים לדיינים ולקאדים עמ' 94

רשמו: י.מ. - 2 - 35, ח.כ. - 36 - 84, א.ב. - 88 - 95

* עמודים: 2-18א', 19-84, 88-95 = 93 דפים

441. הדו"ח החלקי של ועדת החקירה - מלחמת יום הכיפורים

רה"מ הגב' ג.מאיר: אני רוצה להביא לידיעת הממשלה חלפת
מכתבים בין נשיא בית-המשפט העליון ויו"ר
ועדת החקירה לביני. המכתב הזה נשלח כמעט באותו נוסח גם ליו"ר ועדת

רה"מ הגב' ג. מאיר

החוץ והבטחון של הכנסת. איני יודעת בדיוק מה הוא ענה, לא ראיתי את תשובתו, אך משיחה שהיתה לי איתו נראה שיענה בערך כמוני.

השופט אגרונט כותב במכתבו אלי:

"בדו"ח החלקי הנוסף, אשר הועדה עומדת להגיש ואשר יכיל את הנמקתה המלאה למסקנותיה והמלצותיה הכלולות בדו"ח החלקי, אשחוגש על-ידה ביום ט' בניסן תשל"ד - 1.4.74 - צריך לבוא פירוט של חומר עובדתי שהוא רגיש ביותר מבחינת בטחון המדינה. הועדה מודאגת שמא הפרטים העובדתיים שיש להזכירם כאמור, לא יישמרו בסוד עם כל הנזק למדינה הכרוך בזה. נוכח הדאגה הזאת עומדת בפני הועדה הבעיה, לאיזו דרגה של פירוט היא יכולה להכנס בדו"ח החלקי הנוסף לענין תאור החומר העובדתי. אודה לך אם תודיעי לי בקשר לכך אם הממשלה מוכנה לשקול נקיטת אמצעי זהירות מיוחדים, שיהיה בהם כדי להבטיח סודיות מוחלטת".

על-כך עניהי: "קבלתי את מכתבך מיום י"א

בניסן תשל"ד (3 אפריל 1974). אני שוחפה לדאגתכם שמא פרטים עובדתיים רגישים ביותר מבחינת בטחון המדינה שייכללו בדו"ח החלקי הנוסף שהועדה עומדת להגיש, לא יישמרו בסוד, עם כל הנזק למדינה הכרוך בזה. בדעתי לקיים התיעצות עם הגורמים הממלכתיים הנוגעים בדבר כדי לבדוק מה אמצעי הזהירות שניתן לנקוט, ובן בדעתי להביא את מכתבכם בפני הממשלה, בישיבתה הקרובה בחול-המועד פסח.

עם זאת, הנני משוכנעת כי בשים-לב למספר

האנשים שלידיהם יגיע הדו"ח החלקי הנוסף שיוגש לממשלה ולועדת החוץ והבטחון, ונוכח הוודאות שהדו"ח הנוסף יעמוד במוקד ההתענינות של הצבור ושל אמצעי התקשורת בישראל ובחו"ל, לא ניתן כלל - יהיו

אמצעי הזהירות אשר יהיו - להבטיח סודיות מוחלטת. נראה לי כי מן הדין שהועדה תביא מצב זה בחשבון בבואה להחליט על מידת הפירוט שעליה לנקוט בדו"ח החלקי הנוסף לענין תיאור החומר העובדתי."

אני מביאה זאת לידיעת הממשלה.

השר י.גלילי:

אני חושב שזה הדבר הנכון לעשותו, כי ככל שאין כאן התנגדות לאיזו דרגת פירוט שימצאו לנכון, אך מביאים לידיעתם שדו"ח אשר עומד במדכו ההתענלות אשר יובא לפני ועדה חוץ ובטחון ולפני הממשלה, - אין להניח שאמצעי זהירות יכולים להבטיח סודיותו המוחלטת, והועדה מוכרחה להביא זאת בחשבון.

השר מ.קול:

גברתי, אני תומך לגמרי במה שכתוב במכתבך.

רה"מ הגב' ג.מאיר:

אני רוצה להגיד עוד דבר אחד. אני יודעת שכל הגורמים אשר הופיעו בפני הועדה, גם מאמ"ן וגם מהמוסד, ובכלל כל אלה שהופיעו ואני הייתי ביניהם, - לא היה דבר שלא מסרו לוועדה. נמסרו לפעמים גם שמות של מקורות, שלפי דעתי מיותר היה למסור אפילו לוועדה. אבל הכל נמסר. איני יודעת איך הם יבחרו מה למסור, אך אם חלילה יימסר כל מה שיש להם, אפילו רק לממשלה ולועדת חוץ ובטחון, איני יודעת כמה חברים בדעת חוץ ובטחון עתה...

השר פ.ספיר:

יחד עם המזכירים והמזכירות, יותר מ-50 איש.

רה"מ הגב' ג.מאיר:

אנו 22 ושם 19 חברים - יחד 41. עוד
לא ראיתי מקרה ש-50-40 איש ידעו משחו,

והוא לא ייצא.

גם שלושה אנשים.

השר ח.בר-לב:

רה"מ הגב' ג.מאיר:

אני רוצה לשאול משהו. לא שליבי יוצא לדעת
מקורות מודיעין. מה שאני יודע פחות,

השר י.בורג:

פחות שמות ופחות כתובות, זה יותר בריא, אך אני רוצה לשאול; בדו"ח
כתוב: "אינדיקציה נוספת היתה יכולה לבוא כעבור מספר שעות...
למעשה ללא אשמת ראש אמ"ן הגיעה רק בבוקר השכם". אני לא רוצה לדעת
מאיזה מקור, אך מה קרה שהידיעה לא הגיעה? האם דבר כזה יובא לידיעת
הממשלה? כלומר עובדות בתור שכאלה ולא מקורות. אני שואל את השאלה
כי אני מניח, ואשמח לשמוע משר המשפטים אם אני טועה, כי הדו"ח של
הועדה הוא ראשית כל מיועד לממשלה ולא לוועדה חוץ ובטחון.

לא, הוא מונח על שני השולחנות בעת ובעונה
אחת.

השר מ.קולל:

אם כך, אני מצטער.

השר י.בורג:

השר א.אבן:

לחזור דברי ראש הממשלה, אני רוצה לומר
שמסרתי לוועדה על-פי בקשתה רשימות על שיחות

עם גורמים זרים, שיחות מודיעיניות ומדיניות, אשר התקיימו בימים
האחרונים שלפני פרוץ המלחמה. הועדה התענינה לדעת באיזו מידה גורמי
חוץ חששו או לא חששו מפני פרוץ המלחמה. ברור שפרסומם של דברים כאלה,
היה מביא עלינו מחאות מוצדקות מאד וזועמות של אותם אנשים אשר מוזכרים
כאנשי שיחה. לכן יש לא רק להתייחס בהבנה למה שכותב יו"ר הועדה,
אלא ככל שמדובר בגורמי חוץ, רשאית הממשלה להציע שום דבר כזה לא
יועלה על הכתב בנסיבות שתאפשרנה פרסום, מבלי שיהיה שקול דעת מדיני.
לא קיבלנו רשות מאותן מדינות, שרים וכו', לפרסם את השיחות איתם.

השר ו.שם-טוב:

מובן שלא מדובר בפרסום של שיחות ועובדות.

אני מוצא לנכון להדגיש את הסביכות של

בסבך.

הבעיה. אנו נמצאים/בשך ועדת אגרנט, לאחר פרסום הדו"ח החלקי שלה,
הותקפה קשות בצבור. בדו"ח יש הרבה מאד שאלות, והרבה מאד בקורת אפשר
להשמיע. לא הרשיתי לעצמי לומר מילה נגד הועדה...

השר י.רפאל:

המפלגה שלך אמרה.

השר ו.שם-טוב:

אני מתכוון לי אישית. אנו כממשלה אשר הטילה

זאת על הועדה, חייבים להיות מודאגים.

בלבי דאגה למוסד הזה, ואני חושב שהממשלה חייבת, כדי להיות שלמה עם עצמה,
לקבל את כל החומר והעובדות שעליהם התבסס הדו"ח הזה, כדי שנקבל
תמונה כוללת על הדו"ח. בתשובה שלך, ראש הממשלה, משתמע בבירור שאת
ממליצה לוועדה שלא תיתן את כל העובדות, או תיתן עובדות סלקטיביות, ולאחר

השר ו.שם-טוב

שמסור לנו ולועדת החוץ והבטחון את הדו"ח החלקי השני + דשא עם
 העובדות, ושאי יהיה כל אחד מאתנו להתחלך בהרגשה שלא קיבלנו את כל
 העובדות עליהן מתבסס הדו"ח החלקי, וזה מעורר שאלה, באיזו מידה יכולה
 הממשלה לקבל רושם ברור אם יש פה עוות דין, האם נעשה אי צדק למישהו,
 או האם העובדות מוצדקות או בלתי מוצדקות. אני יודע שמדובר ב-40-50
 איש נושאי תפקידים, שרים וחברי ועדת חוץ ובטחון של הכנסת, אולי
 נאמר שבעצם הדו"ח הזה יימסר בשני טפסים בלבד, טופס אחד לממשלה וטופס
 אחד לוועדת חוץ ובטחון של הכנסת, ולא יותר. השרים יקראו בו במזכירות
 וחברי הממשלה, לוועדת החוץ והבטחון יקראו בו בכנסת, מבלי שהטופס יתגלגל
 להרבה ידיים.

רה"מ הגב' ג.מאיר:

זה תלוי בזכרון הטוב של כל אחד.

השר א.בר-לב:

בנייר ובעפרון.

השר ו.שם-טוב:

אני לא מניח שאפשר להעתיק.

רה"מ הגב' ג.מאיר:

אני מכירה אנשים שיש להם זכרון פנטסטי.

השר ו.שם-טוב:

אני לא אומר שיש לי פתרון, אך זה אינו
 ענין סתם, אלא ענין של ממש. אני רוצה להיות

משוכנע שקבלתי את על העובדות של הדו"ח אשר נכתב על-ידי שני משפטנים,
 שני רמטכ"לים לשעבר ומבקר המדינה. אני לא אומר שיש לי פתרון, אך
 אני מחפש דרך, כיצד להראות לממשלה את כל העובדות.

רה"מ הגב' ג.מאיר:

רה"מ הגב' ג.מאיר

השר פ.ספיר:

אני רוצה להגיד שהמכתב של ראש הממשלה אינו

מנוסה בתוקף לפי הסכנות אשר אורבות לנו

מכך ש-50 איש יכנסו לטוד הענין, שמעולם לא העזתי להכנס אליו. מעולם לא רציתי לדעת דברים כמו שמות של מודיעים, ודברים חמורים אחרים. מה התועלת שיש בכך? אין לי מה להגיד נגד הועדה, אך אני לא מבין כמה דברים בדו"ח החלקי, ובכלל לשם-מה צריך היה להוציאו ערב פסח. אך כל זה לא חשוב. עכשיו הענין קיים, ובשביל מה עלינו לדעת עובדות נוספות? כדי להשקיט את מצפוננו? זה עוד לא שווה את הסכון. אלא שאתה (השר שם-טוב), חושב שזה נחוץ גם לשם ווכחנות ופולמוס, ואם לא אתה חושב כך, אני מכיר בין ה-40 איש האלה, גם אנשים שחושבים כך, והם גם הבטיחו ל עצמם קבלת חומר לשם פולמוס. יש רק מקרה אחד ממאה, שבו שום דבר אינו מודלף החוצה. ^{ה"ח"ל} לא צריך להזכיר שמות, אלא מספיק שאת זה ואת זה קראתי, ואת זה ואת זה אני יודע. הייתי מבין לו שם-טוב ואחרים, אשר חושבים כמוהו, לא קיבלו את הדו"ח, והיו רוצים לראות את הדו"ח כולו, עם הנמקה כללית. אני רוצה להזהיר את עצמנו, היות ואני נוסע לחו"ל, יש מקומות שאיני רוצה לראות, גם כאשר מפיעים לי זאת, איני רוצה לעמוד במבחן, אם יקרה לי משהו וישאלו אותי מה ראיתי? לא ראיתי את הדברים במשך 20 שנה, ואני יכול להמשיך לחיות, להיות שר ולמלא את תפקידי, גם מבלי לראותם. הדו"ח ניתן לאנשים לא לשם עקוב אחר משהו או כדי לעשות משהו, אלא לשם בירור, וכוח ופולמוס בין כל הצדדים, ויהיו הטובים ביותר (ולא כולנו הטובים ביותר). יתכן שיש אנשים שיכולים ל+++++ששש שלא

השר פ. ספיר

לדעת את הסכנה החמורה ואת המשמעות החמורה שיש לענין זה של ידיעת עובדות כאלה, שהן סוד-כמוס בשביל אחד-שניים או חמישה. אני רק יכול להגיד שאני מזהיר את עצמנו שלא נכנס לסבך ובעידנא דריתחא, מישהו יזרוק דברים שהוא יודע. שמענו כבר שפעם ועדת חוץ ובטחון שהיתה דיסקרטית מהממשלה, היום גם את זה אי אפשר להגיד. אך גם אז לא קיבלתי את זה. אני מזהיר מלהכניס את עצמנו לענין שאת סופו איננו רואים היום, ואם 50 איש ידעו סוד כזה בישראל, כאשר ישנו פולמוס בין-מפלגתי, אני מתנגד לכך. אני חושש שצריך להסביר לוועדה את הענין, יש שם אנשים שמבינים היטב את הענין. בוועדה יש שני רמטכ"לים לשעבר.

השר מ. קול:

אני תומך לגמרי בתוכן מכתבה של ראש הממשלה. אני מודע לבעיות שעורר השר שם-טוב, אך כאשר אני צריך לבחור ברע במעוטו, אני מצטרף למה שכתבה ראש הממשלה, כי אני יודע שאם הועדה תמסור עובדות, אלה צריכות להיות עובדות סלקטיביות, עם פחות פרטים. אי אפשר לומר שלא נקבל פרטים. יהיה דו"ח עם פרטים, אך הועדה צריכה לחסוך יותר ולהיות יותר סלקטיבית בבחירת הפרטים, לטובת הענין.

השר ח. צדוק:

לפי החוק, הדו"ח מוגש לממשלה ולועדת חוץ ובטחון. התפוצה היא לא בידינו,

היא קבועה על-פי החוק.

השר ח. בר-לב:

אותו היקף חומר?

השר ח. צדוק:

אותו היקף חומר. הועדה מחליטה, במסגרת הדו"ח הזה שזוהי תפוצתו, מה לפרסם ומה

לא לפרסם. כלומר היא יכולה להחליט שגם בתוך מה שהיא מגישה לממשלה ולועדת חוץ ובטחון, יש דברים שלא יפורסמו ברבים. השאלה של מידת הפירוט שהועדה נוקטת בעריכת הדו"ח, זוהי בעיה של הועדה, והועדה אומרת לנו שזוהי בעיתה. היא אומרת: "נוכח הדאגה הזאת, עומדת בפני הועדה הבעיה, לאיזו דרגה של פירוט היא יכולה להכנס בדו"ח החלקי הנוסף לענין תאור החומר העובדתי". הועדה פנתה אל ראש הממשלה ושאלה את ראש הממשלה אם הממשלה מוכנה או יכולה לנקוט אמצעי זהירות מיוחדים שיהיה בהם כדי להבטיח סודיות מוחלטת. אני שואל האם יש מישהו אשר מוכן לומר שבכלל קיימים אמצעי זהירות אשר יכולים להבטיח סודיות מוחלטת. אם התשובה לשאלה זו היא שלילית, אז חובה לומר זאת לוועדה, וראש הממשלה במכתבה אומרת את המינימום שהחובה מחייבת, מבלי חלילה לחטוא בהתערבות בשקול דעתה של הועדה, כי בסופו של הדבר הועדה היא שתקבע לאיזו מידה של פירוט תגיע, מה תכלול ומה לא תכלול. אך משנשאלה ראש הממשלה, היה זה מחובתה להעמיד את יו"ר הועדה ואת הועדה על הסכנה הכרוכה בכך, כדי שתביא את הסכנה הזו בחשבון כאשר תבוא להחליט כפי שהיא צריכה להחליט, מה מידת הפירוט העובדתי אשר יופיע בדו"ח.

רה"מ הגב' ג. מאיר:

לא אבקש תשובה, אבל האם חברי הממשלה

מוכנים אפילו להתחייב? שם-טוב אומר שהחומר

יגיע לכאן, וכאן יקראו בו. אני יודעת את התשובה לשאלתי, ואיני רוצה לחייב אף אחד להגיד אותה, אך האם כל אחד יכול להתחייב שמה שיקרא כאן, לא יספר לאף אחד נוסף? אני בטוחה שלא כולנו יכולים להתחייב בכך, כי אנו חברי מפלגות. זה לא נחשב לחטא, אם כל אחד או רבים או אחדים, אשר יושבים כאן, יחשבו: האם זה ענין פרטי שלי? יש לי מישהו במפלגה שלי, שאני רואה עצמי מחוייב לספר לו, כדי שכאשר יחליטו מה שיחליטו במפלגתי, עוד אחד ישא באחריות מתוך ידיעה. אם מדובר

על 50 איש, יש לצרף לכך לכל הפחות 10 נוספים, אם לא יותר. אני בטוחה שכל אחד שמישהו מאתנו יספר לו, נאמן עליו כשומר סוד, ואם זה יספר למישהו נוסף, ישביעו שלא לספר זאת הלאה.

השר ש.פרס:

אני חושש שיש פה בעיה אשר נובעת מכך

שאנו עוסקים בשלושה גופים בהרכב שונה:

ועדת הקירה בלתי חלופית, ועדת חוץ ובטחון שיש בה גם האופוזיציה והממשלה המורכבת משלושה גופים שלכל אחד מהם הגיון משלו. מהאופוזיציה בוועדת חוץ ובטחון תוצא קריאה שמעלימים עובדות, והצדק צריך לא רק להעשות אלא גם להדאות. אני שותף להרדה, שאם חס וחלילה יתגלה מקור חסוי, יהיה בכך נזק למדינה, ואנו מעוניינים בראש וראשונה לשרת את המדינה ולא את הסקרנות האישית שלנו. אני מציע אם אפשר, להקים מגע עם ועדת חוץ ובטחון ולעבד יחד עצה לוועדה, שלפיה יש סוג של חומר שהממשלה וועדת חוץ ובטחון ממליצים לא להביא.

השר א.יריב:

מה נשאר? הרי זה העניין.

רה"מ הגב' ג.מאיר:

יש מה שנקרא עוד מקור של ידיעות, ויש מקור, שאנו שומרים עליהם ממש בדרך סכנת

חיים לאנשים.

השר ש.פרס:

אני רוצה להעריך שאפשר למצוא לשון משותפת,

היות ואין מדובר בקפריזות, יש להגיע לעמדה

משותפת עם ועדת חוץ ובטחון, לפי ה"דו"ח ד'אטר" - קיום המדינה עצמה. נתייעץ עם הועדה, כדי שמה שלא יתפרסם, לא יגיע לידיעת גוף א', ולא יגיע לידיעת גוף ב', ומה שיהיה נדון - יהיה נדון בשני הגופים.

השר ח.גבתי:

הועדה אומרת בדו"ח החלקי שלה, שהדו"ח

הזה מכיל תאור כללי של עובדות בקצור

נמרץ, במידה שהן דרושות לידועת+העובדות+להבנת המסקנות. על-פי תוכנו הוא ניתן כולו לפרסום ברבים, ואילו הדו"ח הנוסף, ובו תאור מלא של העובדות והנמקה מלאה של מסקנות הועדה, יכיל נתונים סודיים רבים שימנעו, ככל הנראה, את פרסומו המלא ברבים. לא ברור לי למה התכוונה הועדה כאשר אמרה "פרסומו המלא ברבים", כי לדעתי אין הבדל בין מסירת העובדות לוועדת חוץ ובטחון ולממשלה לבין מסירתן ברבים, בכל העתונים, כי אז בין כך ^{ובין} הדברים יתפרסמו.

אותה ועדה אומרת במקום אחר: "קיימת

בעיה חמורה של דליפת ידיעות סודיות מישיבות הממשלה". מה שאני רוצה

הוא שהועדה תדע שאין להבדיל בין פרסום לחוג מצומצם אשר כולל

את הממשלה וועדת חוץ ובטחון, לבין פרסום ברבים. לדעתי אין

הבדל בכך, ועל כן היא צריכה לערוך את הדו"ח כך שכולו יוכל להתפרסם

ברבים, כפי שערכו את הדו"ח החלקי הראשון. אני מבין גם את

ההרגשה של חברי הממשלה ובוודאי של חברי ועדת החוץ והבטחון. אני

חושב שהעניין כל-כך חמור, שאין ברירה אחרת, אלא להסתפק במה שהועדה

תכלול בדו"ח, ולדעתי אפשר לפרסמו ברבים. כאשר אני קורא יומיים

לאחר ישיבת הממשלה את כל מה שנאמר בישיבה, כאשר אני בטוח שבידי

השר ח.גבתי

האיש שכתב את הדברים לא היה פרוטוקול הממשלה, אך מה שהוא כותב זה כמעט פרוטוקול מלא, על כל מילה שכל חבר ממשלה אמר פה...

עם תקוני סגנון.

השר י.בורג:

לפעמים אפילו זה לא.

השר ח.גבתי:

מה שאמר מישהו אחר, לא מדליפים בדייקנות.

השר ח.צדוק:

כל פהוק וכל שהוק. לכן איני יכול להבדיל בין מסירה ברבים לבין מסירה רק

השר ח.גבתי:

לועדה חוץ ובטחון ולממשלה.

אני מסכים לדעתו של שר המשפטים שאמר כי במכתב ראש הממשלה נאמר המינימום, ויתכן

השר י.רפאל:

שאפשר היה לומר יותר, כי נטית הועדה תהיה להגיד יותר, בעיקר לאחר שעמדה בבקורת צבורת, ואפילו בפני החקפות, הנטיה שלה תהיה להוכיח על-ידי חומר, משום מה הגיעה למסקנות כפי שהגיעה אליהן, ומתוך נטיה זו, היא יכולה לפעמים להסיח דעתה מהסייג החמור הזה, אשר מוטל עליה, שלא לגלות דברים שאין לגלותם. לדעתי, אפילו בדו"ח החלקי אשר פורסם, יש דברים שאפשר היה בהחלט לוותר עליהם, והמודיעין של האויב יכול ללמוד מהם. אצביע לכל הפחות על אחד או שניים.

מדובר כאן על מבנה קהילית המודיעין

שלנו, וכיצד היא צריכה להיות. האם את זה צריך לגלות ברבים? למי זה מביא תועלת? ועוד דבר יותר חמור, שביום פרוץ המלחמה קיבלנו תשובה שחייכנו לה, שהיתה וודאית. האם המודיעין של האויב לא יכול

השר י. רפאל

ללמדת

להעריך איזה סוג של ידיעה זו יכולה להיות, ואולי לסתום לנו בכך דרכים בפני ידיעות כאלה בעתיד? אם בדו"ח כזה אשר מיועד לצבור כולו, יש דברים שלדעתי לפחות אפשר היה לוותר עליהם, הצבור לא היה מפסיד דבר אילמלא ידע את הפרטים האלה, על אחת כמה וכמה בדו"ח כזה, לאחר שנמתחה בקורת על הועדה והיא תעמוד בהתגוננות מתחת לסף ההכרה, על מנת להוכיח למה הגיעה למסקנותיה. מה שאמר שם-טוב זה שיובא כל החומר. מה יתן לי כל החומר? א. כל אחד יכול להסיק מסקנות שונות מאותו חומר; ב. את המסקנות יש לנו וכבר אישרנו אותן. קודם כל אישרנו חלק מהמסקנות, את החלק של המסקנות בנוגע לנושאי התפקידים, הממשלה כבר אישרה, ומה יהיה אם לאחר מכן יהיו פרטים שתתחיל לחשוב שלא אישרה כראוי? אני חושב שאין בכך צורך, ואפשר לוותר על הידיעות.

הייתי מציע לוועדה, לשם מה כל העניין הזה?

אנו סומכים על הועדה שהמסקנות הללו אשר הגישה לנו, הגישה על סמך חומר, והיא בדקה את החומר, ומדוע צריך להגיש לנו עוד פעם את כל החומר? אני רואה בכך סכנה חמורה, אם זה יובא לידיעת עשרות אנשים, אשדוצריף למנוע זאת בכל תוקף.

הממשלה לא יכולה להגיד לוועדה מה להגיש ומה לא להגיש לנו.

השר וצ'ס-טוב:

אני מציע להסתפק בהודעת ראש הממשלה.

השר י. בורג:

עצם העובדה שלועדה מידע שהיה גלוי בפניה ויהיה חסוי בפני הממשלה, היא עובדה חריגה,

השר ג. האוזנר:

כי המנוי של הועדה הוא מקרי של נשיא בית-המשפט העליון, אשר מינה

השר ג. האוזנר

חברים מסוימים, בעוד שחברות בממשלה מקובלת עלינו כשליחות צבורית שיש נדר בצדה, שכולנו חייבים לקבל על עצמנו כאשר אנו מקבלים את התפקיד. זהו מצב מצער, שבדיעבד צריך להשלים איתו, אך זה אינו מצב רצוי, ויחכן שאם לא היה הכרח למסור לוועדה את מקורות המידע, אם הועדה עצמה לא קבעה זאת, לא צריך היה למסור זאת.

היא תבעה מסמכים לאחר ששמעה עדות.

השר א. אבנר:

משתבעה, צריך למסור לה. איך לצאת מהסבך?

קשר ג. האוזנר:

אם הברירה היא בין דו"ח מלא אזכורים ושלם, אך המסכן שריפת מקורות, לבין דו"ח פחות מפורט ופחות מאזכור, בוודאי כולנו בעד הברירה השניה. יחד עם זאת אני דואג שמא הועדה, מתוך רצון לתת דו"ח מלא, בשובג הכלול פרטים שלפי בקשת ראש הממשלה, אילו יכלה למנוע את פרסומם של הדברים שהיא רוצה לשמור בסוד, - לא היה מקום לאזכור אותם.

בסיכומו של דבר, עם כל ההערכה לאי התלות של הועדה, אני מציע שראש הממשלה תשקול כתיבת מכתב נוסף, מאחר שהודיעה לוועדה כי המסור זאת לממשלה, יש מקום למכתב נוסף, שאם הועדה רוצה פירוט החומר והנושאים אשר נראים סודיים ביותר, וגלויים עלול לגרום נזק חמור, - הממשלה מוכנה לציין את הדברים שבעיניה הם נראים כסודיים ביותר, ואז אם תרצה הועדה, היא תשמע את ראש המוסד או מישהו אחר אשר יוכל לתת לה את רשימת הדברים שפרסומם לא רצוי. אם תסמוך על שקול דעתה בנושא זה, זוהי כבר אחריותה.

השר י. גלילי:

נראה לי שהתשובה לשאלה שנשאלה על-ידי יו"ר הועדה כלולה במכתב שלו אל ראש הממשלה,

באומרו שהועדה מודאגת שמא הפרטים העובדתיים שיש להסתירם כאמור, לא ישארו בטוד, עם כל הנזק הכרוך למדינה בכך, ועל יסוד הדאגה הזו הוא שואל אותנו אם הממשלה מוכנה לשקול נקיטת אמצעי זהירות מיוחדים שיהיה בהם כדי להבטיח סודיות מוחלטת. אני רוצה להדגיש את התיבה - "סודיות מוחלטת". אם חברים סבורים שיש בידינו לנקוט באמצעים מיוחדים אשר עשויים להבטיח סודיות מוחלטת, אז נשיב לוועדה שיש בידינו לנקוט באמצעים כאלה. בעצם זו השאלה שאנו נשאלים. אני חושש שהתשובה שניתנה....

השר ו. שם-טוב:

אולי תסלח לי, אני רוצה להפנות תשומת-ליבך: אני יודע מה ראש הממשלה השיבה,

אבל איני יודע מה השיב יו"ר ועדת החוץ והבטחון. היה מעניין מאד לו יו"ר ועדת חוץ ובטחון היה יכול להבטיח שיש בידי הועדה לשמור על סודיות.

רה"מ הגב' ג. מאיר:

לא. לא ראיתי את חשבתו של נבון, אך שוחחנו והוא הגיע למסקנה שאיננו יכול להבטיח סודיות

מוחלטת.

השר י. גלילי:

אם כן, אני אומר, ראש הממשלה דווקא השיבה על דעה עצמה, כי אינה סבורה שאמצעי הזהירות

יהיו אשר יהיו, יכולים להבטיח סודיות מוחלטת, והיא מבקשת מהועדה להביא מצב זה בחשבון כאשר תקבע את שיעור הפירוט בדו"ח שלה. אני רוצה להוסיף לכך שאני הייתי מוזמן להעיד בוועדה ואני מתחלחל מהמחשבה שדברים ששמעתי בוועדה - לא דברים שספרתי לוועדה אלא דברים ששמעתי בה מחומר דיוני,

רה"מ הגב' ג.מאיר

רבותי, אני אומרת לעצמי, וזו אידאה פיקס שלי + ++ בענין ההדלפות, ומה שאמר השר האוזנר נכון, - היחכן שהממשלה לא יכולה לקבל את כל המידע? זה נכון, אך מה לעשות, הדבר הזה שנקרא הדלפות היה גם בימי בן-גוריון, אך אז היתה טפונת של הדלפות. כמה פעמים התרעתי בישיבות הממשלה, שהענין הזה של הדלפות, הוא אחד הדברים אשר הורסים את הדמוקרטיה במדינה? אין פורום שאפשר לדבר בו מתוך הרגשה מוחלטת שמה שדובר לא ייצא. אמר בר-לב ובצדק, גם כאשר מדברים בין שלושה אנשים, ולפעמים גם שניים.

שניים אני עוד יכול למצוא.

השר ה.בר-לב:

לי קרה גם עם שניים, ואני יכולה להשבע

רה"מ הגב' ג.מאיר:

בפני עם ועדה, שלא הייתי בין השניים.

אכן היה אומר שכאשר הוא יושב לבד וחושב על איזה דבר, הוא חושש ש זה יופיע למחרת בעתון. מה לעשות? הכל לא עוזר, ולמחרת גם מה שאני אמרתי על הדלפות, מופיע בעתון, גם זה הודלף. תמיד חשבתי שלהיות חבר ממשלה, זו לא רק זכות אלא גם ^{זה} פטיל חובה, אך את החובה לא לדבר עם עתונאים, לא כל חברי הממשלה קיבלו על עצמם, ואחרי תום ישיבה, יש דו"ח כמעט מפורט אצל צמוקי, חריף, מתי גולן ודן מרגלית, ומי שידדע לקרוא, כמעט שיכול לדעת מי היה המדליף. אך כל זמן שלא תפסנו זאת, לא אומר שום דבר. כאשר אני מדברת על-כך בישיבת הממשלה, לא קם מישהו ומדבר בזכות ההדלפות, כולם אומרים שזה נורא, אך זה הולך מהשולחן הזה, ולא רק מהשולחן הזה אלא גם מועדת חוץ ובטחון וגם ממברקים.

וממשרדי הממשלה.

השר י.רפאל:

רה"מ הגב' ג. מאיר:

על-פי החוק, לא רק את תוכן הדברים הנאמרים

בועדת חוץ ובטחון אסור להדליף, אלא אסור

שתודלף הידיעה על עצם קיום הישיבה, וכאשר כולנו ועדת שרים לעניני

בטחון, מה לעשות ורבע שעה לאחר שהברים מוזמנים לישיבה, הידיעה

נמצאת בידי העתונאים, עמית קיימת ישיבה כזו. היה לי וכוח עם שר המשפטים

הקודם. הוא רצה להטיל את האחריות על הכתבים. אני התנגדתי לכך כי

זוהי פרנסתם, על כך הם חיים. רציתי שהאחריות תהיה על המדליפים ולא

על הקולטים את ההדלפות. אך המצב הזה שלפי דעתי באמת הורס כל

ענין דמוקרטי, אינו יכול להמשך, כי אז אתה מחפש לעצמך אפשרות לא

לדבר עם כל השרים, אלא עם שרים שמהם אתה חושב שזה לא יודלף. זה

אינו טוב, אך המציאות קובעת, והמציאות עגומה מאד.

השר מ. דיין:

אילו ראש הממשלה לא היתה רוצה לשתף

אותנו באחריות לנושא זה, בוודאי לא היתה

מוסרת אותו. אך הואיל וזה מובא לאחריות משהתפת, אני רוצה לשאול

על שני דברים. במכתב ראש הממשלה נאמר שיהיעצו עם תאורמים חשובים כדי

לראות מה האמצעים שאפשר לנקוט. הרי לא מדובר כאן על עשיית "סייף" -

קופה - כדי שלא ישברו אותו, אלא בכך שאנשים יקראו את הדו"ח ואחר-כך

ידברו. יכול להיות שישנם אמצעים אחרים, אך מה שואלת הועדה? האם

יש בידינו לנקוט באמצעים? מהם האמצעים? האם הכוונה היא כיצד לשפר

את סגולות האדם? ראש הממשלה אמרה שאין לנו אמצעים. או שאנשים ידברו

או שלא ידברו. זה אינו בא במקום הסייפא אלא באמצע, אם יש אמצעים,

אני רוצה לדעת מהם. השאלה אינה אמצעים טכניים. אם דנים בכך, אני

רוצה לשאול: באחת הישיבות האחרונות של ועדת החוץ והבטחון הקודמת,

נאמר על ידי היו"ר שראש הממשלה הבטיחה לוועדה כי תקבל את הפרוטוקולים

של ועדת אגרנט.

+++++

רה"מ הגב' ג. מאיר:

במידה שהממשלה תקבל.

השר מ. דיין:

במידה שהממשלה תקבל אותם. אני שואל, לא לגבי מה שהם כותבים כאן.

סגן רה"מ י. אלון:

האם הכוונה היא לפרוטוקולים של הדו"ח או לפרוטוקולים של העדויות?

רה"מ הגב' ג. מאיר:

של העדויות.

השר מ. דיין:

לא יצא לי לשאול את שר המשפטים, אך

נאמר לי כי יו"ר הועדה הקודמת, חה"כ

צדוק, אמר בסיכום שהובטח לוועדה כי במידה שהממשלה תקבל את הפרוטוקולים, גם ועדת חוץ ובטחון תקבל אותם, ואני מבין שהכוונה היא לפרוטוקולים של העדויות אשר יתקבלו לקריאה, כי אם רוצים לאחסן אותם, יש מחסנים טובים יותר ממחסניה של ועדת חוץ ובטחון.

בנוגע לחומר שישנו בפני הועדה, אני

יכול להצטרף למה שאמר גלילי ולמה שאמרה ראש הממשלה, אני לא יודע

מה מסרו אנשים אחרים בצבא, אך מתוך השאלות שנשאלתי על אמצעים

מודיעיניים מסוימים, באלו ימים ובאלו שעות היו אופרטיביים ובאלו

לא, וזאת עשו כדי לברר דברים מסוימים לאחר שחקרו הקירה יסודית

אנשי מודיעין, - לא היה עולה על הדעת להביא את החומר הזה לפני

חברי הממשלה. אלה שהעידו בפני הועדה, העידו בשבועה. כאשר הם

שאלו אותי אם על כל שאלה צריך להשיב, אמרתי שכן.

ראש הממשלה אמרה כי דברים מסוימים אינה

מרשה לעצמה להביא לדיון בממשלה, כי אינם נשארים בגדר סוד, וזה נאמר

גם בדו"ח הועדה. הועדה פונה אל ראש הממשלה, וראש הממשלה מפנה זאת אלינו, האם אנו יכולים להבטיח שהמצב אשר קיים הן בממשלה והן בוועדת חוץ ובטחון, לא ימשך לגבי החומר הזה? אני מבחין בין הפרוטוקולים עצמם לבין מה שהועדה מדברת עליו עכשיו. הם לא מדברים על פרסום כל הפרוטוקולים אשר נוגעים לחלק שהם מדברים בו, אלא על עובדות אשר רלוונטיות למסקנות שלהם, ואין הועדה חייבת ללכת מעבר לכך. אך אני יודע שקיימת גם שאלה הפרוטוקולים, ואם דנים בכך, אני חושב שאנו או מדשהו אחר, מתי שהוא, יצטרך לקבל החלטה גם בעניין זה, כי הועדה לא תרצה שהממשלה לא תאמר לה דבר לגבי הסודיות. אם צריך, הממשלה תגיד להם כי ישימו את הפרוטוקולים תחת שבע חותמות, ויכניסו אותם למשמרת ב-ש.ב., ואם לא, - יהיה החומר, יהיה הארכיב, יהיו הפרוטוקולים ומה שתקבל הממשלה, תקבל גם ועדת חוץ ובטחון.

השאלה היא, מה יהיה עם החומר הזה.

יש שתי אפשרויות, האחת היא שבגמר הדיונים שם, החומר הזה ייחתם, פרט למה שיחליטו לפרסם בנוסח א' או בנוסח ב', והשאר יימסר למשמרת. אפשרות שניה היא שימסרו את החומר, ואז ימסרו אותו בשני העתקים, אחד לממשלה והשני לוועדת חוץ ובטחון.

השר פ.ספיר:

מדוע אין הועדה יכולה לגנוז את הפרוטוקולים?

השר מ.דיין:

היא יכולה לגנוז את הפרוטוקולים, אם

תקבל החלטה לגנוז אותם. אנו שואל

את שר המשפטים, ושרים אחרים שהינם משפטנים, אם לא יוחלט אחרת,

האם הם לא יעבירו את הפרוטוקולים לממשלה ולוועדת החוץ והבטחון? אם כן.

השר מ. דיין:

על השאר אני פטור מלומר, אלא אם כן בעוד מועד תתקבל החלטה אחרת. מי מוסמך לקבל החלטה אחרת? אני פטור מלומר שאני מאד בעד זה שתתקבל החלטה אחרת, שתגנוז את הפרוטוקולים, ולא תיתן אותם לתפוצה של הממשלה וועדת חוץ ובטחון.

אשר לשאלה הקונקרטיה, בתוכן אני מזדהה עם מה שאמר השר גבתי. איני יודע אם כולכם שמעתם בדיוק אבא מחשומר, אך אני שמעתי בדיוק. הוא אמר כי אם החומר יימסר לממשלה ולועדת החוץ והבטחון, יש להתייחס אליו כאל חומר גלוי, ולא רק שלא יתחנן סודיות לגביו. כלומר אנו צריכים לומר לוועדה במידה שפנתה אלינו, שלא נוכל לקבל על עצמנו, לא אמצעים, לא הנחה, לא הסכמה ולא הבטחה, שאיזה שהוא דבר מהדברים שמסרה, לא יתפרסם. כי דברים שאינם מעניינים אינם מתפרסמים, אך דברים מעניינים בודאי יתפרסמו.

השר פ. ספיר: כך הוא הנוהג בוועדת השרים לכלכלה.

השר מ. דיין: מה שיהיה פיקנטי, יתפרסם, ואם נשאלנו,

אנו צריכים לומר דעתנו. מבחינת תוכן החשובה, דעתי היא כדעת השר גבתי, ואני מציע להשיב להם כך, אם הם חושבים שהם נאלצים להצדיק את מסקנותיהם על-ידי פרסום ידיעות, יעשו זאת לא על אחריותנו.

רה"מ הגב' ג. מאיר: אני רוצה לומר שלמדתי מהם דברים שלא ידעתי.

זאת אומרת שעד כדי כך אנשים, שהופיעו בפני

הוועדה, הניחו הכל על השולחן. אני לא מאשימה אותם.

סגן רה"מ י. אלון:

אני מקווה שאמרת להם מה שלא ידעת.

רה"מ הגב' ג. מאיר:

הם שאלו על משהו, האם ידעתי את זה. אמרתי

שלא. שני דברים למדתי מהם, דברים די

חשובים. הם ניסו לשאול אותי, לו היתה הידיעה הזו מונחת לפני קודם,

האם הייתי נוהגת אחרת. על-כך אמרתי שאני מסרבת לענות, מותר שתהיה

לי זעה, אך פני חושבת שמותר לי לא להגיד אותה, כי חכמה לאחר מעשה

היא חכמה גדולה.

שנית, התעוררה בנוכחותי שאלת הפרוטוקולים,

כאשר הייתי בועדת החוץ והבטחון, ואמרתי שהתחייבתי בכל אופן להביא

זאת בפני הממשלה, ואת הפרוטוקולים שהממשלה תקבל, ימסרו גם להם,

כי היתה דרישה בועדת החוץ והבטחון שיקבלו את כל החומר שהממשלה

תקבל. העמדתי אותם על-כך והם נבהלו. ^{הדשיתי לעצמי לומר כי למרות שזאת}

מה מונח לפני הועדה - פחות או יותר גם בפרטים, אך השאלות ששאלו

אותי היו מספיקות עבורי כדי לדעת במה מדובר. ^{הבאתי זאת.} אמרתי שלפי דעתי גם

הממשלה יכולה לוותר על הפרוטוקולים כדי שזה לא יימסר גם לועדת

חוץ ובטחון, וכאן אני אומרת זאת גם לחברי הממשלה. הדברים הלא מעניינים,

אין בהם סכנה, והם לא יימסרו. מה שעלול לדלוף אלה הדברים המעניינים

מאד, ואלה הם גם הדברים המסוכנים. לא ראיתי דרך אחרת מאשר להביא

את הדבר בפני הממשלה. עוד זה חסר לי, שאחר-כך תהיה שאילתה לראש

הממשלה, מדוע הסתירה מועדת החוץ והבטחון את מכתבו של השופט אגרנט.

השר ש. הלל:

אפשר למנות עוד ועדת חקירה.

רה"מ הגב' ג.מאיר:

כן, עלי הרבה.

הבאתי זאת, ואני שואלת האם אני יכולה לענות שהממשלה מאשרת מה שאני אומרת במכתב שלי, שהיא לא מקבלת על עצמה אחריות לסודיות מוחלטת.

השר ח.בר-לב:

אולי יש טעם להוסיף בעל-פה משהו יותר מפורט?

רה"מ הגב' ג.מאיר:

לא, אני לא רוצה שום דבר בעל-פה. אני גם לא יכולה לעשות מה שהשר האוזנר הציע, כלומר לציין לוועדה מה לא לפרסם. אני לא יודעת זאת. אני יודעת שאנשי מודיעין באו עם מזוודות שלמות, והתפלאתי ממידת השליטה של אחדים מחברי הועדה, לכל הפחות אחדים, בחומר שהיה לפנייהם. שני דברים לפחות צריך לומר לזכות הועדה: א, שמהועדה הזו לא הודלף שום דבר; ב. שהם עושים עבודה, גם יושבים פעמיים ביום חמש פעמים בשבוע, וגם יש להם שליטה מוחלטת בחומר, לכל הפחות לאחדים מהם. הם מכינים את השעורים, וזאת למדתי מהשאלות שהם שאלו. אני לא יכולה לערוך רשימה, מה כן ומה לא. לשם כך אני צריכה ללכת אל ראש אמ"ן ואל ראש המוסד, והאם אקח זאת על עצמי?

אנו מוכרחים לענות על דבר אחד: איננו

רואים אפשרות להבטיח סודיות מוחלטת, ואני חושבת שכך ענה גם יו"ר ועדת חוץ ובטחון.

השר מ.קול:

גם בענין הפרוטוקולים אפשר לענות מה

שדיין אמר.

רה"מ הגב' ג.מאיר:

אם הממשלה תחליט שהיא מוכנה לוותר על הפרו-
טוקולים, הם לא יימסרו גם לוועדת חוץ
ובטחון. אני מוכנה להוסיף זאת.

השר פ.ספיר:

אני מציע להוסיף שני פסוקים: 1. בענין
הפרוטוקולים שהממשלה מוותרת עליהם, וזה
חל אוטומטית גם על ועדת חוץ ובטחון. חברי הממשלה בענין זה אינם
בכירי עם. בנוגע לפרוטוקולים, יקרה איתם מה שיקרה לחברי ועדת
חוץ ובטחון. 2. בענין הסודיות, הייתי מוסיף ואומר שמן הנסיון
אין ללמוד שאם מישהו מתוך חמישים איש רוצה להדליף משהו---

רה"מ הגב' ג.מאיר:

על־כך שיש הדלפות דברתי בפני הועדה,
והם כותבים על־כך.

השר ח.צדוק:

בענין הפרוטוקולים, ראש הממשלה כבר
מסרה מה שהיה בסיכום הישיבה עם
ועדת החוץ והבטחון. זה היה בסיכום הדיון, כאשר דובר על הקמת הועדה
והחלת סעיף הסודיות על הועדה. הדבר הובא לאישור ועדת החוץ והבטחון
כדרוש על-ידי החוק. אני מניח ששאלת הפרוטוקולים תתעורר רק אחרי שהועדה
תסיים את כל עבודתה, מפני שאני מניח שבתוך העדויות שהועדה שמעה
ובתוך המסמכים שהועדה קיבלה, אין הפרדה בין נושאים שונים, נושאים
שהועדה כבר הגישה עליהם דו"ח ונושאים שתתייחס אליהם בדו"ח האחרון.
אני לא מתאר לי שהועדה תעשה חלוקה של הפרוטוקולים ותקבע את גורל
חלק מהם. זה בוודאי יהיה האקט האחרון של הועדה, כאשר תסיים את כל
מלאכתה. כאשר הועדה גומרת את עבודתה, אין היא עוד גוף קיים, היא
פונקטה אופיציו, היא מתפרקת ואינה קיימת עוד כמוסד. בהסתייגות זו,

השר ח. צדוק

כי לא בדקתי את העניין לצורך הישיבה של היום, לפי זכרוני לגבי הפרוטוקולים יש בחוק ובתקנות שני דברים ^{בענין} שבחוק נאמר שבענין שלגבי הדו"ח יפורסם, אלא אם הועדה החליטה לא לפרסם קטעים מסוימים או את כולו, מטעמים של בטחון המדינה, הרי שלגבי הפרוטוקולים נאמר באופן יותר סתמי, שהועדה רשאית, אם היא רוצה, לפרסם את הפרוטוקולים או חלק מהם.

השר ב. האוזנר:

לא בדיוק.

השר ח. צדוק:

דבר שני, בתקנות אשר התקין שר המשפטים בעניין זה, נאמר שהפרוטוקולים יימסרו לממשלה, ולא ברור לי אם הכוונה היא לגניזה או לעיון. אני חושש שלאור הדיון שהיה כאן היום, העניין הזה מחייב בדיקה יותר מדוקדקת, ויחכן שיהיה צורך בשנוי כלשהו. אם יהיה צורך בשנוי כלשהו, כמובן שאציע שהיא ייעשה תוך תאום מלא עם הועדה.

השר י. גלילי:

אני רוצה לשאול את שר המשפטים, האם בנושא הפרוטוקולים רצוי לקבל החלטה עכשיו? אם כן, אני מציע לומר שהדברים האמורים לגבי הפירוט בדו"ח החלקי הנוסף, שבדעת הועדה להגיש, חלים על אחת כמה וכמה על מסירת הפרוטוקולים לממשלה ולועדת חוץ ובטחון.

השר ח. מדוק:

אמרת בראשית דברי שאני מניח, אך זה ניתן לבדיקה. עניין הפרוטוקולים כולו יעמוד רק עם סיום עבודת הועדה. כלומר לא עם סיום עבודת הועדה לגבי הדו"ח החלקי השני, שבו יהיו הפירוטים וההנמקות של הדו"ח החלקי הראשון.

השר ח. צדוק

אלא עם הגשת הדו"ח האחרון על הנושאים אשר עדיין נשארו פתוחים.
 כך אני מניח, כך נראה לי הגיון הדברים, ואם זה כך, דחיפות העניין
 אינה כמו זו שהיחה קיימת אילו עמדנו מחר מול הבעיה.

השר י. גלילי:

אני מציע שנקבל החלטה פנימית, כיוון
 שאת הדיון יש לסכם בכך שהדברים אמורים
 לגבי הדו"ח החלקי הנוסף, והם חלים גם על הפרוטוקולים של הדיונים,
 אלא שראש הממשלה בתשובתה לוועדה תי^{כשיב}דרש רק לענין הדו"ח החלקי הנוסף,
 ולא לענין הפרוטוקולים, אלא לאחר שנעשה בירור על-ידי שר המשפטים.

השר ג. האוזנר:

מה שאמר שר המשפטים נכון, פרט לדבר
 אחד. אני רוצה להזכיר לממשלה מה שארע. לפי
 סעיף 23 של חוק ועדות החקירה, קבעה הממשלה שנושאי החקירה מחייבים
 סודיות, אך השתמשה בסמכות אשר נתונה לה באותו סעיף, והחליטה באשור
 ועדת חוץ ובטחון לטעות משתי הוראות אשר כתובות בחוק: א. פרסום
 הודעה על חקירת ועדת החקירה, שגם היא עצמה סודית, ובמקרה שלנו
 החליטה הממשלה שזה לא סודי. כן החליטה הממשלה שלא להחיל על-כך
 את סעיף קטן 6 אשר אומר: "הועדה לא תפרסם את הדין וחשבון שלה או את
 הפרוטוקול של דיוניה". על-כך החליטה הממשלה שזה לא יהול. הסודיות
 שחלה על הדו"ח ועל הפרוקטולים היא כסודיות אשר מתחייבת לגבי ועדת
 חקירה שאינה כבולה לסעיף 23, ועל-כך יש הוראה בסעיף אחר בחוק, אשר
 משאיר זאת להחלטת ועדת החקירה עצמה. כוונתי היא לסעיף 20 אשר
 אומר: "א. ועדת החקירה תפרסם ברבים את הדין-וחשבון שלה, סמוך
 אחרי הגשתו לממשלה; ואולם רשאית היא שלא לפרסם את הדין-וחשבון
 כולו או מקצתו, אם ראתה צורך בכך, לשם שמירת על בטחון המדינה,
 לשם הגנה על המוסר או לשם הגנה על שלומו של קטין; ב. החליטה

השר ג. האוזנר

הועדה שלא לפרסם מתוך הדין וחשבון, תודיע ברבים על הגשת הדין-
וחשבון לממשלה ועל החלטתה שלא לפרסמו; ג. הועדה רשאית אם
ראתה זאת לנכון, לפרסם את הפרוטוקול של דיוניה, כולו או
מקצתו". זהו המצב כיום, כפי שאני רואה אותו.

כן, אך בענין הפרוטוקולים לא מדובר עכשיו
על פרסום?

רה"מ הגב' ג. מאיר:

לא, בכך בוודאי צדק שר המשפטים.

השר ג. האוזנר:

מדובר על כך שזה לא יימסר גם לממשלה, וממילא
גם לא לוועדת חוץ ובטחון.

רה"מ הגב' ג. מאיר:

אני רוצה לבקש את אזנו של שר המשפטים

השר מ. דיין:

ולחציע שיברר את ההנחה שלו, אשר מחייבת

את ועדת אגרנט. כי תאורטית יכול לבוא חבר ועדת חוץ ובטחון לאחר
שיתפרסם הדו"ח המשלים, ולהגיד שהיות והוחלט שיקבלו את הפרוטוקולים,
הוא דורש לקבל את הפרוטוקול הרלוונטי, ומה גם שהועדה אמרה שהיא
מחלקת את עבודתה לשניים: 1. המידע, והשלב שעד הבלימה כולל הבלימה,
ואחר-כך החלק השני. כדי לסתום כל פרוצדורות, נניח שהועדה לא תיענה
אלא מישהו יבטיח לחברי ועדת החוץ והבטחון לקבל את הפרוטוקולים,
אני מכיר את האגרסיביות של חברי ועדת החוץ והבטחון, והם יתבעו זאת.
אני מציע לא לסמוך רק על-כך שהבעיה תתעורר בבוא העת, ולהסכים
כולנו שהפרוטוקולים יימסרו כולם לבנייה ולא לקריאה, במודיעין,
במוסד או במקום אחר. אז נהיה משוחררים ממסירת הפרוטוקולים לממשלה
ולועדת חוץ ובטחון.

השר מ. קול:

גניזה ל-50 שנה.

רה"מ הגב' ג. מאיר:

בענין זה שר המשפטים יקבל על עצמו לברר

את הטעון בירור. באשר לתשובה ליו"ר

הועדה, אני אענה שהממשלה כולה אינה רואה אפשרות לקבל על עצמה

אחריות לטודיות מוחלטת. אברר זאת עוד פעם, אך אני חושבת שעל-פי

השיחה עם נבון, גם הוא עומד לענות כך. אם יביא זאת לוועדת חוץ

ובטחון, בוודאי יהיו שם מעוררים על-כך.

השר ו. שם-טוב:

אם מדובר בהדלפות, אני מבין שלא מפרסמים

עובדת קיומו של המכתב אליך.

רה"מ הגב' ג. מאיר:

זה לא יהיה בדיוק כמו שהתכוונתי, אם

זה יתפרסם.

מ ה ל י ט י ם :

הממשלה רושמת לפנייה את חלפת המכתבים בין
יושב ראש ועדת החקירה - מלחמת יום הכיפורים,
לבין ראש הממשלה (מכתב יור הועדה מיום י"א
בניסן תשל"ד (3.4.74) ומכתב רה"מ מיום י"ג
בניסן תשל"ד (5.4.74) בקשר לדו"ח החלקי
הנוסף אשר הועדה עומדת להגיש.

הממשלה מאשרת את קביעת ראש הממשלה כי
יהיו אמצעי זהירות אשר יהיו, לא ניתן
להבטיח טודיות מוחלטת.

שר המשפטים יבחן בעיות החזקתם החתומה של
הפרוטוקולים מדיוני הוועדה.

מחמת הסכנה שמא ייגרם נזק לבטחון המדינה,
הממשלה תוותר על קבלת הפרוטוקולים של דיוני
הועדה, ותחווה דעתה לוועדה כי עם סיום
פעולתה, יימסרו הפרוטוקולים לגניזה מוחלטת.

(העתק חליפת המכתבים שמור במזכירות הממשלה)